

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové ve věci

žalobce: **V. T. N.**
státní příslušnost X
v ČR bytem X

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2020, č. j. MV-182976-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 21. 2. 2020, č. j. MV-182976-4/SO-2019, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám žalobce.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 5. 3. 2020 domáhal u Městského soudu v Praze přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2020, č. j. MV-182976-4/SO-2019 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAM“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 11. 2019, č. j. OAM-19233-28/PP-2018 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla výrokem I. podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území ČR, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a zákona o pobytu cizinců, a výrokem II. podle § 87e odst. 4 téhož zákona stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobce podal dne 1. 11. 2018 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců za účelem sloučení rodiny (dále jen „žádost“). K žádosti žalobce přiložil mj. rodné listy a osvědčení o státním občanství ČR svých nezletilých vnuků D. D. N. a D. P. D. N., cestovní doklad své dcery N. T. T., státní příslušnost X a doklad o zajištění ubytování. OAM opětovně vyzývalo žalobce k odstranění vad žádosti a k doložení dokladu prokazujícího, že je rodinným příslušníkem občana EU podle § 87b odst. 3 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců, přičemž žalobce náležitě poučilo podle § 15a zákona o pobytu cizinců, kdo je za rodinného příslušníka občana EU považován a jaké doklady je nutné doložit. Následně žalobce doložil průkaz válečného invalidy a doklad o zdravotním pojištění, rodný list své dcery N. T. T. a listinu o nabytí státního občanství ČR a rodný list druhá své dcery a otce jeho nezletilých vnuků pana D. D. N.. Žalobce dále v řízení před OAM uvedl, že je vyššího věku a na území ČR je odkázán na péči rodinných příslušníků, s nimiž žije ve společné domácnosti a kteří o něj a jeho manželku P. T. T. pečují. Žalobce je podle zdravotní dokumentace invalidní po válečném zranění, velice špatně vidí a jsou oslabeny jeho paměťové schopnosti. Vyžaduje zvýšený dohled. V zemi původu nemá nikoho, kdo by se o něj ve stáří postaral. OAM žádost zamítlo, neboť došlo k závěru, že žalobce nesplňuje základní předpoklad pro vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR, neboť není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž odkazoval na příbuzenský vztah s občany ČR (vnuky) a sdílení společné domácnosti s nimi, dcerou a jejím partnerem, též občanem ČR. Dále v odvolání poukazoval na zdravotní stav, zopakoval, že je válečným invalidou, v důsledku čehož velice špatně vidí, má oslabeny paměťové schopnosti a vyžaduje stálou péči a dohled. Poukázal rovněž na zdravotní stav manželky, která je též vyššího věku a jsou u ní indikována chronická onemocnění. Dodal, že je závislý na výživě poskytované partnerem jeho dcery a jiné nutné péči spočívající v péči o hygienu, nakupování, doprovodu k lékaři, vaření apod. O odvolání rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak je uvedeno výše, když se ztotožnila s názorem OAM, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Dále uvedla, že § 87e zákona o pobytu cizinců neukládá povinnost zkoumat přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v žalobě uvedl, že prvostupňové rozhodnutí zasahuje do jeho soukromého a rodinného života. V ČR má rodinu - s dcerou, která má v ČR trvalý pobyt a dlouho zde žije, a s vnuky, kteří jsou občany ČR, žije ve společné domácnosti. Uvedl, že je důchodce,

válečný invalida, nemá žádný příjem, v zemi původu nemá kde bydlet, nemá tam příbuzné ani důchod. Navíc jeho zdravotní stav je velmi špatný, živí a pečuje o něj jeho dcera.

5. Namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a s § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Skutkové okolnosti případu nebyly zjištěny tak, aby o nich nebyly důvodné pochybnosti, zejména co do hodnocení dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, jakož i života jiných účastníků řízení. K tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) a Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Dle judikatury ESLP (rozsudek ESLP ze dne 24. 2. 1998 ve věci Botta proti Itálii) je pojem soukromý život širší a zahrnuje právo na vytváření a rozvíjení vztahů s ostatními lidmi a má podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) zajistit bez vnějších zásahů rozvoj osobnosti každého jednotlivce s dalšími lidskými bytostmi. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006-89 dodal, že žalobou napadeným rozhodnutím nebyla dosažena spravedlivá rovnováha mezi zájmem státu na dodržování pobytových předpisů a zájmem životních partnerů na ochraně jejich soukromého a rodinného života do budoucnosti.
6. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil (*pozn. soudu: ač žalobce v žalobě uvedl, že žádá zrušení rozhodnutí prvostupňového, z obsahu žaloby i z data jejího podání je zřejmé, že žádá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí*).

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že ač se žalobce cítí být rodinným příslušníkem ve vztahu ke svým vnukům, je zřejmé, že nemůže být jejich manželem, rodičem, dítětem mladším 21 let, ani jejich potomkem či předkem závislým na jejich výživě či jiné nutné péči (neboť vnuci jsou nezletilí a odkázaní na péči svých rodičů). Ve vztahu k partnerovi dcery žalobce, tj. otci jeho nezletilých vnuků, žalobce nespadá do žádné z kategorií dalších příbuzných ve smyslu § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť jej s ním nepojí žádný příbuzenský svazek.
8. Dodala, že zjištěný skutkový stav odůvodňoval aplikaci § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, byť se takové rozhodnutí mohlo s ohledem na vztahy mezi dotýcnými jevit jako příliš tvrdé. Důvody, které žalobce vedly k podání žádosti, jsou lidsky pochopitelné, zákon o pobytu cizinců však stanovuje kritéria, která musí být splněna, aby bylo možné povolení k přechodnému pobytu dle § 87b zákona o pobytu cizinců vydat, a jejichž splnění nelze prominout. Žalobce tato kritéria nesplňuje, protože bylo nutné žádost zamítnout. Pro legalizaci svého pobytu na území ČR bude žalobce muset využít jiných ustanovení zákona o pobytu cizinců. Závěrem upozornila na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, dle něž by zásahem do soukromého a rodinného života v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla jen dlouhodobý zákaz pobytu, který by svou intenzitou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury ESLP. Výjimkou by mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování. V případě žalobce taková situace nenastala, neboť si může požádat o jiný druh pobytového oprávnění.
9. Žalovaná ze shora uvedených důvodů žádala, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem

10. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „s. ř. s.“/), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v mezích uplatněných žalobních bodů, přitom vycházel dle § 75 odst. 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Městský soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, když souhlas žalobce i žalovaného soud presumoval (§ 51 s. ř. s.). Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vyšel ze spisového materiálu, jehož obsah k rozhodnutí ve věci postačoval.
12. Soud z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, podané žaloby, jakož i vyjádření žalované k žalobě ověřil skutkový stav a přistoupil k posouzení důvodnosti žaloby.
13. Podstatou sporu je posouzení, zda byla žádost žalobce zamítnuta v souladu se zákonem a Úmluvou či nikoli.
14. Skutkový stav věci je mezi stranami nesporný, proto soud z obsahu správního spisu ověřil tyto pro případ podstatné skutečnosti:
15. Žalobce je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, je narozen v roce X. Má manželku stejné státní příslušnosti. Bydlí ve společné domácnosti s manželkou, dcerou, dvěma vnuky (ročník 2014 a 2016) a partnerem dcery. Oba vnuci jsou občany ČR, dcera má k povolení k trvalému pobytu na území ČR, partner dcery je taktéž občanem ČR. Dcera a její partner nejsou manžely. Manželka žalobce též podala žádost o povolení k přechodnému pobytu (*pozn. soudu: proti rozhodnutí správních orgánů o žádosti manželky byla podána žaloba vedená zdejším soudem pod sp. zn. 9 A 29/2020*).
16. Žalobce byl výzvami ze dne 10. 12. 2018, č. j. OAM-19233-8/PP-2018 a ze dne 7. 6. 2019, č. j. OAM-19233-20/PP-2018 vyzýván k doložení dokladů potvrzujících, že je rodinným příslušníkem občana EU dle § 87b odst. 3 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců. Zároveň byl poučen o tom, jaké doklady či jiné podklady mohou prokázat, že je žalobce rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Výzvou ze dne 4. 7. 2019, č. j. OAM-19233-22/PP-2018 byl žalobce navíc vyzván k dodání lékařské zprávy, která případně prokáže závislost na jiné nutné péči nebo neschopnost se o sebe postarat v důsledku vážného zdravotního stavu. Zároveň v ní byl žalobce informován o podmínkách, které je nutné splnit ve smyslu § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
17. Žalobce ve svých podáních OAM tvrdil, že je odkázán na péči rodinných příslušníků, s nimiž žije ve společné domácnosti, v zemi původu by se o něj nikdo ve stáří nepostaral. To prokazoval prohlášením dcery, v němž dcera uvedla, že žalobce s ní a její rodinou žije ve společné domácnosti, v níž se společně se svým partnerem a dětmi o žalobce (a jeho manželku) stará, poskytuje mu bydlení, stravu a další potřeby spojené s pobytem v ČR a vozí jej k lékaři. Obdobně (vyjma odvozu k lékaři) prohlásil i partner dcery žalobce. Dále žalobce předložil lékařskou zprávu, z níž nevyplývá, že by byl invalidní, avšak je v ní učiněn závěr, že trpí hypertenzí, během válečného bombardování v roce 1979 utrpěl poranění pravé dolní končetiny a tlakové postižení mozku, což vedlo ke zhoršení paměti.
18. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce tvrdil, že by měl být posuzován jako rodinný příslušník občana EU dle § 15a odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o pobytu

cizinců, neboť je závislý na výživě poskytované partnerem dcery, naopak pomáhá ve výchově vnuků. Porušení čl. 8 Úmluvy v žádosti ani v odvolání výslovně nenamítal.

19. Soud při posouzení vyšel z následující právní úpravy:
20. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění *Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.*
21. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění *Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
22. Podle čl. 8 odst. 1, 2 Úmluvy (1) *Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. (2) Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
23. Pro úplnost soud uvádí i následující ustanovení, týkající se otázky rodinné příslušnosti občana EU, z nichž správní orgány v žalobou napadeném i prvostupňovém rozhodnutí vycházely:
24. Podle § 15a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění:
 - (1) *Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho*
 - a) *manžel,*
 - b) *rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,*
 - c) *potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a*
 - d) *potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.*
 - (2) *Za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že*
 - a) *je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud*
 1. *ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,*
 2. *je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo*
 3. *se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo*
 - b) *má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.*
25. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění *Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat*

přechodně po dobu delší než 3 měsíce. Podle odst. 3 téhož ustanovení K žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je žadatel povinen předložit a) náležitosti uvedené v § 87a odst. 2 písm. a), c), d) a e); b) doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, c) doklad o pobytu občana Evropské unie na území; to neplatí, pokud bylo občanu Evropské unie vydáno potvrzení o přechodném pobytu na území nebo povolení k trvalému pobytu nebo jde-li o rodinného příslušníka občana České republiky, který je přihlášen k trvalému pobytu na území.

26. Soud o žalobě uvažil takto:

27. Soud předně uvádí, že žalobce v žalobě nebrojil proti závěrům správních orgánů, že není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců. Soud je při rozhodování o žalobě vázán žalobními body, neměl by se tedy tímto závěrem vůbec zabývat. Na skutečnost, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a zákona o pobytu cizinců soud tedy pohlížel jako na skutečnost mezi stranami nespornou. Soud pouze na okraj konstatuje, že odůvodněním uvedených závěrů se podrobně zabývalo OAM v prvostupňovém rozhodnutí, jakož i žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí.
28. Soud se tedy zabýval žalobní námitkou ohledně nepřiměřenosti dopadů obou správních rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, a shledal ji důvodnou.
29. Žalovaná se zabývala otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince na str. 6 až 7 žalobou napadeného rozhodnutí, kde argumentovala obdobně jako ve vyjádření k žalobě a dospěla k závěru, že nebylo třeba přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce posuzovat ani vzhledem k čl. 8 Úmluvy. Soud jejím závěrům nemohl přisvědčit.
30. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že i když zákon o pobytu cizinců výslovně posouzení přiměřenosti dopadů podle § 174a tohoto zákona nestanoví, je třeba se touto otázkou zabývat (ač ve většině případů k nepřiměřenému zásahu z povahy věci nedojde) a přímo aplikovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (uveřejněna pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), který stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence (srovnej rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Azs 422/2017-29, a ze dne 31. 5. 2018, čj. 5 Azs 46/2016-53). Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. S nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života, za předpokladu, že žadatel tuto otázku vznesl a nepřiměřenost v řízení namítá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2019-39), se proto musejí správní orgány vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona, a nic na tom nemění ani odst. 3 § 174a zákona o pobytu cizinců, který byl do tohoto ustanovení nově doplněn s účinností od 15. 8. 2017 a který stanoví, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví (srovnej rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, čj. 5 Azs 46/2016-53). Taktéž otázka charakteru pobytového oprávnění, tedy zda se jedná o pobyt přechodný nebo pobyt trvalý, nemá dle Nejvyššího správního soudu žádný vliv na přímou aplikovatelnost čl. 8 Úmluvy, resp. na povinnost zabývat se přiměřeností dopadů vydaných rozhodnutí (shodně srovnej odst. [31] a [32] odůvodnění rozsudku NSS ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 Azs 96/2015-30, nebo odst. [31] odůvodnění rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39). Současně je nutné připomenout, že čl. 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu a nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění. Představuje pouze určitou garanci a korektiv toho, že při rozhodování o pobytovém oprávnění či

dokonce přímo vyhoštění cizince bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince (bod 20. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.5.2021, č.j. 8 Azs 87/2020-86).

31. Podle stanoviska soudu žalobce v průběhu správního řízení ve svých podáních uváděl skutečnosti, které měly vést správní orgány k posouzení dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, přičemž tyto skutečnosti nebyly na první pohled nemyslitelné či jen zdánlivé (rozsudek NSS ze dne 22.1.2020, č.j. 10 Azs 256/2019-39).
32. Žalobce sice v řízení před OAM námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života výslovně nevznnesl, uvedl ale (v přípisu ze dne 30. 9. 2019), že je již vyššího věku, je invalidní po válečném zranění, v důsledku toho velice špatně vidí a jsou oslabeny i jeho paměťové schopnosti. Vyžaduje zvýšený dohled a péči rodinných příslušníků, na niž je odkázán, a v zemi původu nemá nikoho, kdo by se o něj ve stáří staral.
33. V odvolání pak doplnil, že s ohledem na zdravotní stav potřebuje pomoc v uspokojování základních potřeb, je závislý na péči, výživě a obecně zaopatření rodinnými příslušníky, bez čehož by se v zemi původu neobešel (péče o hygienu, nakupování, doprovod k lékaři, vaření), sám naopak pomáhá s výchovou vnuků dle svých možností. Svou situaci doložil lékařskou zprávou a podklady ohledně dcery a její rodiny. Je pravdou, že z lékařské zprávy vyplývá, že žalobce má 4 děti, tj. nejen dceru, u níž v ČR žije, ale i další potomky, o nichž se ve svých podáních nezmiňoval, a bude tak na žalobci, aby tuto okolnost v dalším řízení upřesnil, doplnil, a navrhl k tomu důkazy. Jako žadatele jej totiž tíží břemeno tvrzení, jakož i břemeno důkazní.
34. Lze tak uzavřít, že žalobce v průběhu správního řízení z hlediska obsahu svých podání uplatnil tvrzení (která z části podložil důkazy), jež měly vést (nejpozději) žalovanou ve smyslu čl. 8 Úmluvy k posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Pokud tak žalovaná neučinila a tyto skutečnosti nehodnotila, zatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, která vedla soud ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
35. Bude na žalované, aby v dalším řízení vyhodnotila žalobcem tvrzené a prokazované skutečnosti, a posoudila přiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho života. Neopomene přitom uvést, jaká jiná ustanovení zákona o pobytu cizinců měla na mysli, když uvedla „Pro legalizaci svého pobytu na území bude účastník řízení muset využít jiných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb.“ (str. 6 napadeného rozhodnutí), byť to neznamena, že případné žádosti žalobce o takový druh pobytu na území bude vyhověno.
36. K tomu soud poukazuje na bod 23. výše zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 8 Azs 87/2020-86, kde se uvádí „V případě dopadů do soukromého a rodinného života je třeba se primárně zabývat důsledky, které negativní rozhodnutí žalované má pro stěžovatelku, potažmo jak se toto rozhodnutí dotkne nezletilých dětí cizince (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, č.j. 5 Azs 220/2019-33, č. 4034/2020 Sb. NSS). Žalovaná uvedla, že stěžovatelka má možnost upravit svůj pobyt (i pobyt svých dětí) jiným pobytovým oprávněním. Pokud by to byla pravda, zcela jistě by se tím značně snižovala intenzita dopadu do soukromého a rodinného života stěžovatelky. V takovém případě by pro účely přezkumu dopadu do soukromého a rodinného života bylo možné vyjít z toho, že stěžovatelka žádá jen o titul „vyššího“ typu, než kterým by mohla disponovat, a tudíž by soudní přezkum dopadu do soukromého a rodinného života mohl být méně intenzivní, než je tomu v jiných případech, např. u rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu (srov. bod 20 rozsudku NSS ze dne 1. 12. 2016, č.j. 9 Azs 253/2016-

30). Závěr žalované o možnosti získat jiné pobytové oprávnění nicméně nelze přezkoumat, neboť žalovaná neuvedla, o jaké pobytové oprávnění by se konkrétně mohlo jednat. Bez této klíčové informace však nelze považovat odůvodnění rozhodnutí žalované, pokud jde o posouzení otázky zásahu do soukromého a rodinného života, za úplné a přezkoumatelné.“

37. Bylo povinností správních orgánů zhodnotit tvrzení žalobce, neboť „...jak plyne z rozsudku NSS ze dne 17. 8. 2020, čj. 1 Azs 260/2020-27, „při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, závisí míra a intenzita poměřování uvedených zájmů na množství a kvalitě informací, které má správní orgán k dispozici. Váží-li správní orgán tyto zájmy při rozhodování o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a tohoto zákona, musí zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). To však neznámá, že je povinen aktivně vyhledávat podrobnosti o žadatelově soukromí (které by případně mohly převážet nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění), pokud sám žadatel neuvádí důležité informace o svém soukromém a rodinném životě“. Tyto závěry lze vztáhnout také na posuzování přiměřenosti rozhodnutí z hlediska čl. 8 Úmluvy. V této souvislosti je směrem ke stěžovateli též nezbytné opětovně zdůraznit, že je jeho povinností vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti rozhodnutí a současně, že jím tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života nemůže být již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá (viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2019-39).“ (bod 29. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.3.2021, č. j. 10 Azs 226/2020- 52).
38. Při posuzování zjištěných skutečností o soukromém a rodinném životě žalobce žalovaná v dalším řízení přihlédne též k aktuální judikatuře správních soudů, případně i k závěru NSS v bodu 24. výše citovaného rozsudku č. j. 8 Azs 87/2020-86 „Lze dodat, že ani postřeby o formálních pochybeních stěžovatelky nijak nereagují na zjištěné skutečnosti o rodinném a soukromém životě stěžovatelky, případně její integraci do české společnosti. Ohledně integrace je třeba se zabývat otázkami typu, zda stěžovatelka ovládá český jazyk, zapojuje se spolu s rodinou do společenského života či zda se její společenské kontakty neomezují jen na přistěhovaleckou komunitu (bod 19 rozsudku NSS ze dne 19. 11. 2020, čj. 6 Azs 181/2020-42).“

V. Závěr a náklady řízení

39. Soud proto rozhodnutí žalované podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil pro vady řízení, spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná vázána výše uvedeným právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a ve věci znovu rozhodne.
40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci procesně úspěšná, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. února 2022

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu